

A ROBOT, AKIT B4-NEK HÍVNAK

Amikor Marci és Anna egy mechanikai alkatrészekkel teli furcsa dobozt talál Marci új házában hátsó fészereiben, a gyerekek egy csodálatos felfedezést tesznek: ahogyan az összes darabját összeillesztik, egy robot kezd formát ölteni.

És ami ennél is lenyűgözőbb: még működik is!

Hamarosan rájönnek, hogy a robotnak B4 a neve – és azt állítja, hogy képes az embereket a történelem bármely korszakába visszarepíteni! Így utazik Marci és Anna 150 millió évet vissza az időben egy dinoszauruszokkal teli világba – amelyek némelyike pedig kifejezetten barátságos!

„A robot, akit B4-nek hívnak megtanított arra, hogy mennyire kell vigyáznunk a bolygónkra, jól kell bánnunk vele, és össze kell fognunk a barátainkkal.” – Holly, 8 éves

„Egy időutazásos kaland, ami miatt meg akarom megmenteni a bolygót.” – Ryan, 9 éves

Cikkszám 8-716-121-936

A ROBOT, AKIT B4-NEK HÍVNAK

BOSCH

BOSCH

A Bosch gondozásában

A Bosch-nál mindannyian reméljük, hogy legalább annyira élveztétek Marci, Anna és B4 kalandjait, mint mi!Elgondolkodhattok azon, hogy miért akarja egy kazánokat gyártó vállalat megmenteni a bolygót.... Nos, számunkra rendkívül fontos, hogy keményen dolgozzunk azért, hogy termékeink a lehető leghatékonyabbak legyenek, és a lehető legkevesebbet használjuk fel a Föld erőforrásaiból. Igyekszünk úgy viselkedni, hogy bármit is teszünk, megóvjuk a Földet a jövő nemzedékei számára – azaz a te és a gyermekeid számára, amikor felnősz!

Alapvetően amivel foglalkozunk, az az emberek életének felmelegítése... Meleg vizet biztosítunk annak érdekében, hogy meleg fürdőt vagy forró zuhanyt vehess, valamint hogy felmelegítsük otthonodat, ezért gyártjuk az általunk készített termékeket ... De a meleg számos formát ölthet, és arról is szól, hogy mosolyt csaljon az emberek arcára és meleget adjon nekik, illetve nektek, akik az új esti mesénket olvassátok, hogy segítsen felkészülni a békés éjszakai alvásra és egy nagyszerű holnapra.

Azt is tudjuk, hogy a bolygó mennyire értékes a rajta élő emberek és állatok milliárdjai számára (sajnos a dinoszauruszok számára már nem!). És szeretnénk, ha veletek együtt gondoskodnánk erről a csodálatos világról! Lehet, hogy „A robot, akit B4-nek hívnak” csak egy mese, ám képzeljétek el, micsoda jövőnk lehetne, ha mindenki ugyanígy gondoskodna a környezetünkről!

Ezért arra bátorítalak Benneteket, hűséges kis olvasóim, hogy legyetek olyanok, mint Marci és Anna, csatlakozzatok hozzánk az új ötletek kipróbálásában és merjünk kockázatot vállalni, hogy pozitív változást érvényesítsük!

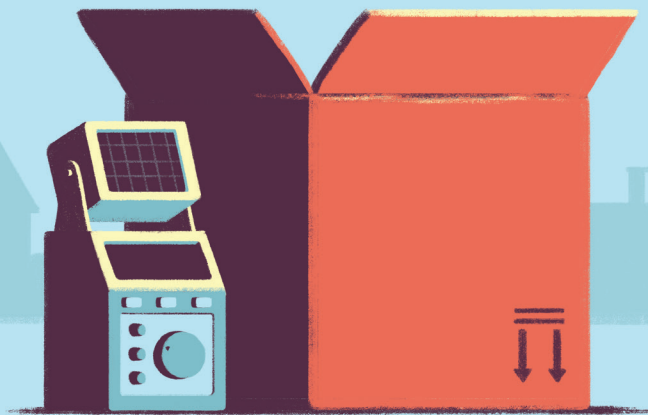
Melegítsük fel az életünket, óvjuk meg a jövőnket – és tegyük jobbá a világunkat együtt!

Szeretnél többet megtudni arról, mi mit teszünk azért, hogy jobbá tegyük a világot? Talán saját energiatakarékossági kísérletet szeretnél végezni otthon, hogy megmutasd a barátaidnak és a családnak? Sőt, lehet hogy saját B4 robotot akarsz készíteni? *Ahhoz, hogy ezt és még sok minden mást megtudj kérlek, látogass el a következő weboldalra:* www.bosch-climate.hu

A ROBOT, AKIT B4-NEK HÍVNAK

Minden kis olvasónak és a jövő generációinak

A Bosch gondozásában

Írta: Joe Ivory és az
illusztrációkat készítette:
Harry Waine
Fordította: Kató Beatrix

BOSCH

1. FEJEZET A KÜLÖNÖS FÉSZER

Amikor Marci szülei új házba költöztek, Marci nem értette, miért van erre szükség. Az új ház öregebb, porosabb és bűdösebb volt, ráadásul csak öt percnyire volt a régitől.

- A szülők furák! – gondolta, amikor körbevezették őt az új otthonában.
- Ez lesz a tied – mondták büszkén, ahogyan megmutattak neki egy nagy üres barlangszerű szobát, aminek lábszága volt.
- Nagyszerű! – válaszolta. – A szülők nagyon furák! – gondolta.

De mégis volt két jó dolog az új házban.

1) Sokkal közelebb volt a barátjának, Annának a házához. Annával már csecsemő koruk óta ismerték egymást és szinte mindent együtt csináltak.

2) Hatalmas – HATALMAS – kertje volt.

Így, míg a szülei egy doboznyi cuccot csomagoltak ki, amikre úgy tűnik, csak a szülőknek van szükségük (mint a vázák, órák és unalmas festmények), addig Marci megkérdezte, átjönne-e Anna, hogy felfedezze vele a kertet. Marci tudta, hogy jó móka lesz, de azt is, hogy Anna örömmel fedez fel bármit és mindent, ezért nem kell azt egyedül csinálnia.

Amikor megérkezett nagyon...nos...olyan Annás volt az új házzal kapcsolatban.

- Sajt és régi könyvszaga van és alapvetően borzalmas! – jelentette ki. – De a kert érdekesnek tűnik...

Aztán elmasírozott, ahogyan ő szokott, tripp – trapp, tripp-trapp le a kertbe, majd eltűnt a szeme elől, és rettenthetetlen volt mint mindig!

Marci, aki inkább nevezte volna Annát bolondnak, mint rettenthetetlennek, óvatosan követte a lányt.

Tényleg óriási volt ez a kert! Három hatalmas, fityegő ágú és kókadt fa tornyosult előttük, melyek olyan nagyok voltak, hogy nem lehetett mögéjük látni. Ahogyan Marci odaért hozzájuk és megpróbált a sűrű ágaik között átkukucskálni, meghallotta, hogy Anna messzinek tűnő távolból kiabál.

– Óóóóóó! Gyere, nézd mit találtam, Marci!”

A fák között előbújva Marci csodálkozva látta, hogy nemcsak még több kert, hanem SOKKAL több kert van ott! Legalább kétszer annyi, mint amennyi a fák előtt volt. És a legvégében ott állt Anna, és integetett.

Amikor Marci végre odaért, meglátta, hogy Anna miért volt olyan izgatott. Ott, a magas bokrok mögött egy fészert rejtőzött! Egy nagyon nagy, nagyon zárt és nagyon izgalmas fészert!

– **sürgette őt** Anna, akit majd szétvetett az izgalom.

– Zárva van. – válaszolt Marci.

– Már rég rájöttem! – mondta Anna, és a fészert hátuljába vezette a fiút.

Egy kissé törött fatábla volt ott. Anna addig húzta és tekerte, míg teljesen el nem tört, és pont átfértek rajta. Anna átréselte magát. Nyilvánvalóan.

– Gyere már! – kiabálta bentről.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet! – mondta Marci, de tudta, hogy át fognak menni, mert hát.... Anna már csak ilyen volt...

Marci követte a lányt és ő is átbújt a lyukon.

– Semmit sem látok! – sopánkodott Marci.

Hirtelen megjelent egy fénysugár és végigsöpört a fészeren.

– Hoztam elemlámpát. – mondta Anna.

– Mindig legyen nálad elemlámpa!

Körbenéztek. Olyan volt, mint Aladdin barlangja. Mármint, ha a barlang, amit Aladdin talált tele lett volna fura, porlepte dobozokkal, különös masinákkal és régi számítógépekkel.

– Hűha! – hördült fel Anna.

– Kitől vettétek ezt a házat? Einsteintől?”

Marci nem tudta a választ. És nem is igazán tudott megszólalni. Elképesztő volt ez a fészker, ami egy elképesztő kert végében helyezkedett el, így megszólalni esélytelen volt.

- Figyeld ezt a sok cuccot! – kiabálta Anna.
- Te jó ég, találtam egy fejet!
- Micsoda?! – rikácsolt Marci. – Kinek a fejét?
- Ez nem egy igazi fej – válaszolta Anna. – Ez egy robotfej!
- Idesüss!

Anna elemlámpájával rávilágított arra, amit talált. Valóban egy robotfej volt! És ahol van egy robotfej, ott a robot más részei is lehetnek – gondolta Marci.

Átkutatta ugyanazt a dobozt.

- Karok, lábak – minden itt van! – kurjongott.
- Tudod, hogy mit jelent ez? – kérdezte Anna.
- Mit? – kérdezte Marci.

– Építeni fogunk egy robotot! –
válaszolta Anna.

2. FEJEZET HOGYAN KÉSZÍTSÜNK ROBOTOT?

Miután számtalanszor ki – és bemásztak a lyukon, Marci és Anna rálelt a robot minden fellelhető részére. Csak álltak ott egy pillanatig és bámulták.

- Hűha! – sóhajtott fel Anna.
- Nagyon hűha! – mondta Marci.
- Apukádnak vannak csavarhúzói, meg ilyenek? – kérdezte Anna a fiútól.
- Gondolom – mondta Marci. – De ha megkérdezem tőle, akkor ő majd tudni akarja, minek kell és tudod, hogy nem tudok hazudni.

- Ja, igen – mondta Anna.
- Hebegni-habogni fogsz.
- Ühüm – válaszolta Marci.
- Nézzük meg, hogy...összeillenek-e.
- Tényleg – mondta Anna. – Semmi esélye!

Marci felvette a fejet és a testnek tűnő izé felé mozgatta. Úgy tűnt, nincs egy konkrét hely, ahol a két részt össze kellett illeszteni, így csak letette a testet a földre, és odatette a fejet, ahova egy fejnek normál esetben kerülnie kellett.

Majd megfogta a karokat és a lábakat, és azokat is odaillesztette, ahol a karok és lábak lenni szoktak, míg úgy nem tűnt, hogy egy teljesen kész robot fekszik a hátán – ám a feje és a végtagjai kissé elváltak a testétől.

– Most mi lesz? – kérdezte Anna.

– Ööö... fogalmam sincs – válaszolta Marci.
Szórakozottan kissé meglökte a lábával a fejet.

– **BZZZZZZT!** – berregett a robot.

– **Húúúúú!** – hördült fel Marci.

– **Azta!** – hördült fel Anna.

– Ez meg mit csinál? – vinnyogott Marci, miután néhány méter távolságba húzódott vissza.

De még onnan is látta. A robot testéből kis fémpóznák bújtak elő – a fejében, a lábaiban és a karjaiban pedig apró kis fém foglalatok jelentek meg. Egy másodperc múlva úgy tűnt, hogy a póznák és foglalatok mágnesesen közelítenek egymáshoz, majd minden a helyére kattant.

– **KITT!** – kattogtak. – **KATT!**

A karok egyenként kapcsolódtak a testhez, aztán jöttek a lábak, végül pedig a fej is, míg – hogy, s hogy nem – a robot összerakta magát.

– Klassssssssz! – szólalt meg Anna.

– Ez aztán tényleg elég klassz! – mondta Marci.

3. FEJEZET HISZEN EZ ÉL!

Miután egy percre csak ott feküdt és fura **FZZZZZT** hangot adott ki, a robot hirtelen elnémult.

– Tyű! – nevetett Marci. – Azt hittem felébred és mond vala...

– **AKTIVÁLÁS!** – mondta a robot.

– **Hűűűha!** – szólalt meg Marci.

– **Aztaaaaaa!** – kiáltott fel Anna.

A robot felült. Nyikorogva és kaparó hangokkal, időnként szikrázva ugyan, de felült.

– **FELSZÁLLÁSRA FELKÉSZÜLNI!** – zümmögött.

– **Menj hátra!** – üvöltött Marci.

– **Fel fog szállni!**

A robot felemelkedett a földről és felállt.

– Ó! – mondta Marci. Ja, hogy így száll fel.

– **EMBEREKET ÉRZÉKELEK** – recsegett a robot, és a mellkasán lévő képernyő életre kelt.

– Tudja, hogy itt vagyunk! – kiáltott fel Anna. – **HELLÓ, ROBOT!**

Marci elrejtőzött.

– **HELLÓ EMBER!** – sípolt a robot.

– **AZONOSÍTSD MAGAD!**

– Ó, én Anna vagyok – válaszolt udvariasan Anna. – Ő pedig Marci.

Marci kikukucskált egy bokor mögül. – Helló – suttogta.

– **HELLÓ EMBER ANNA ÉS HELLÓ EMBER MARCI!** – vakkantott fel a robot, miközben a derekától felfelé kissé mániákusan pörgött.

– **B4 VAGYOK. IDŐTORZÍTÓ ROBOT KÉSZÜLÉK.**

– Időtorzítás? – kérdezte Marci.

– **Időtorzítás?** – kérdezte Anna.

– **NEVEZD MEG A CÉLÁLLOMÁST!** – kérte B4.

– Ez meg mit jelent? – sziszegett Marci Annának.

– Haha! Időtorzítás? – nevetett Anna. – Célállomás? Azt hiszi magáról, hogy ő egy időgép!

– **IGAZAD VAN, EMBER ANNA** – mondta B4, miközben integetett.

– **Időszámításunk előtt 150 millió év!** – kiáltotta Anna.

– **Micsoda?** – kiabált Marci.

- Gyerünk már, Marci! – kacagott Anna.
- Tutira nem időgép. Biztos, csak ugratja őket. Aki készítette, biztosan partikon használta, hogy megviccelje a vendégeket.

- IDŐSZÁMÍTÁSUNK ELŐTT 150 MILLIÓ ÉV -
recsegett B4.
- **VETTEM.**

- Nem vagyok benne biztos, hogy a dinoszauruszok idejébe visszamenni olyan jó ötlet! – mondta Marci.
- Minden rendben lesz – válaszolta Anna. – Én mondom neked, ez tutira nem egy időgép.

- **AKTIVÁLÁS** – pittyegett B4.

- Egy kissé rossz érzésem van ezzel kapcsolatban... – kezdte Marci.

De mielőtt befejezhette volna, már meg is történt.

Mi történt?

Nos, először is egy nagyon fényes lila fénycsóva lőtt ki B4-ből. Majd egy suhanó hang egyre hangosabb lett. A robotból egy furcsa, izzó aura bukkant elő, amely elnyelte őket, és minden elkezdett rázkódni – a föld, Marci térdei és Anna fogai is.

Aztán minden abbamaradt.

- Működött? – kérdezte Marci. Amint a furcsaságok elkezdődtek, a fiú becsukta a szemét.
- Ó! – mondta Anna. – Ezt aztán nem gondoltam volna!
- **Működött?** – kiabált most már Marci, de a szeme még mindig szorosan csukva volt.
- Azt hiszem – suttogott Anna.
- Határozottan és tökéletesen azt hiszem.

Marci kinyitotta a szemét. Felnézett.

És a dinoszaurusz visszanézett rá.

4. FEJEZET A DINOSZAURUSZOK NAGYOK

A dinoszaurusz valójában egy Diplodocus volt. Több mint 20 méter hosszú, súlya 20 tonnát nyomott, és hatalmas nyakán egy parányi fej üldögélt és bámult rájuk, ahogyan kíváncsian szemlélte ezeket a furcsa új teremtményeket.

– Azta! – kiáltotta Marci.

– Hűhaaa! – kiáltotta Anna.

– **DIPLODOCUS** – pittyegett B4.
– **NÖVÉNYEVŐ.**

– **Meg fog enni minket!** – üvöltött Anna.

– Nem, nyugi! – mondta Marci.

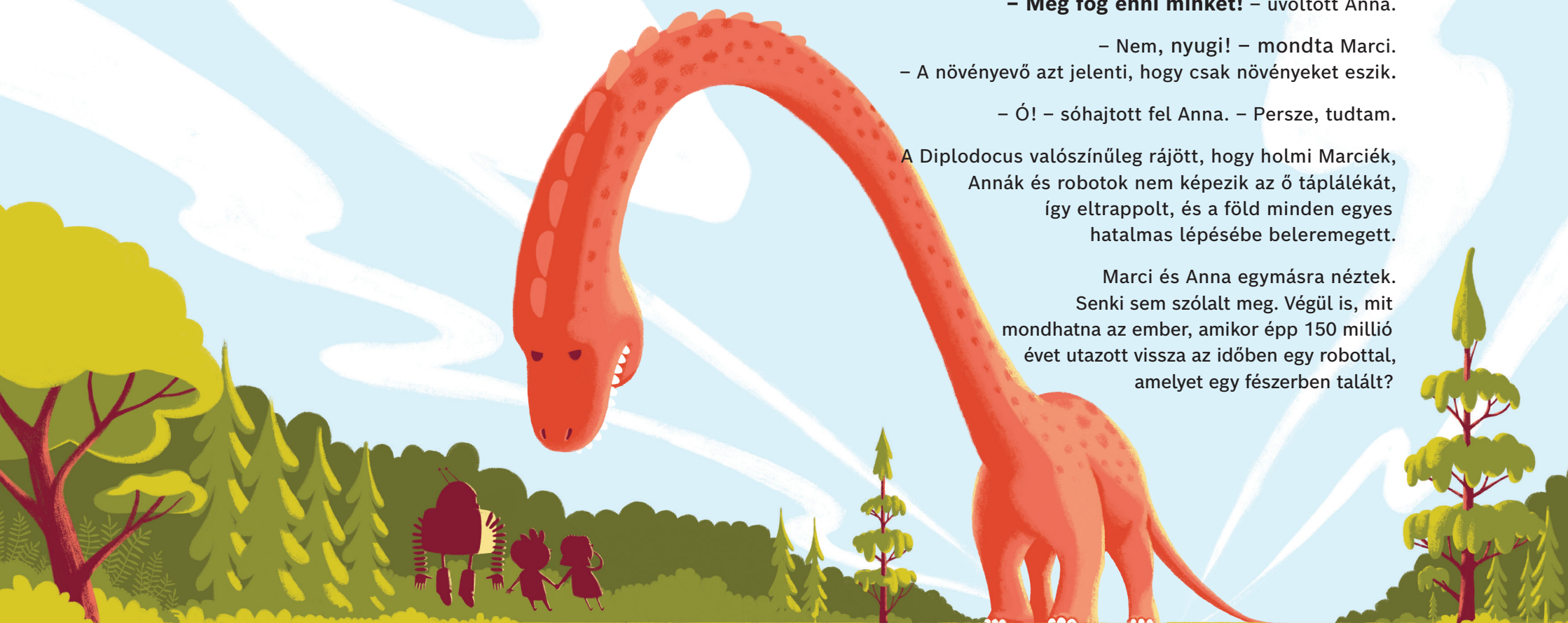
– A növényevő azt jelenti, hogy csak növényeket eszik.

– Ó! – sóhajtott fel Anna. – Persze, tudtam.

A Diplodocus valószínűleg rájött, hogy holmi Marciék, Annák és robotok nem képezik az ő táplálékát, így eltrappolt, és a föld minden egyes hatalmas lépésébe beleremegett.

Marci és Anna egymásra néztek.

Senki sem szólalt meg. Végül is, mit mondhatna az ember, amikor épp 150 millió évet utazott vissza az időben egy robottal, amelyet egy fészkerben talált?

Körülnéztek. Egy hatalmas füvekkel borított, széles rét szélén álltak, amit egy furcsa dzsungelszerű erdő vett körül. Mögötte magas, magas hegyek nyújtóztak, melyeket sziklás hegyormok és bércek tarkítottak.

Magasan felettük hatalmas, tollatlan madarak köröztek, majd le-lecsaptak. Néha-néha a távolban valami hátborzongató sikolyt adott ki magából.

Végül Marci azt mondta: – Azt hiszem ennyi dinós kaland elég is volt egy napra, és most már hazamehetünk!

– Hazamenni? – vágta rá gyorsan Anna. – **Hazamenni?** Nézd ezt a helyet, Marci! Hiszen ez csodálatos! És olyan zöld.

– Tényleg az... – értett egyet Marci.

– És tiszta meg rendes! – folytatta Anna. – Nem olyan, mint otthon! Legalább előtte nézzünk egy kicsit körül!

– Hát jó... – motyogott Marci.

– Kukkantsunk be abba az erdőbe! – javasolta Anna, és elmasírozott, ahogyan Anna szokott, tripp-trapp, tripp-trapp, keresztül a réten.

Néhány lépés után el is tűnt a hatalmas fűben.

– Miért csinálja ezt mindig? – kérdezte Marci B4-től.

– **VÁLASZ ISMERETLEN** – berregte vissza B4.

– Igen – mondta Marci. – Tudom.

Épp ahogy Marci Anna után akart trappolni, meghallott valamit, ami Anna kiáltásának tűnt.

Rájött, hogy tényleg ő kiabált, amikor Anna felbukkant a fűben és torka szakadtából azt üvöltötte:

– **Futáááááááás!**

Mivel nem volt teljesen biztos benne, hogy mi történt, Marci csak bámulta, ahogyan Anna elsprintelt mellette. Ekkor hirtelen meglátta néhány nagyon mérgesnek tűnő dinó fejét, ahogyan a réten keresztül felé futottak, és ekkor döbbsent rá, hogy mi is történik valójában.

– **MENEKÜLÉSI ÜZEMMÓD AKTIVÁLVA** – berregett B4, és Marci érezte, ahogyan felkapja őt.

Beletelt egy pillanatba, amíg rájött, hogy B4 karjaiban van, és a robot zajos tülköléssel Anna után fut.

B4 vállalai felett Marci meglátta, mi üldözi őket. Három magas és félelmetes gyík tüskés fejekkel, hatalmas állkapcsokkal és szörnyen hosszú fogakkal. És gyorsan közelítettek feléjük!

- ALLOSAURUS DETEKTÁLVA! – pittyegett B4.
- HÚSEVŐ! MENEKÜLÉS! MENEKÜLÉS!

– Húsevő? – kiáltotta Marci. – **HÚSEVŐ?**

Marci látta, ahogyan B4 egy vastag facsoport pereme felé tartott – aztán meghallotta Anna kiáltását: **– Erre!**

Valahogyan sikerült feltornásznia magát a legmagasabb fa tetejére, amit talált. Marci megfordult, hogy megnézze az Allosaurusokat. Már olyan közel voltak, hogy tisztán látta, mennyire élesek a fogaik.

– El fognak kapni MINKEEEEEET! – üvöltötte.

Marci nem azért üvöltötte a „MINKET” szót, mert egy Allosaurus éppen lakmározott belőle. Azért üvöltötte a „MINKET” szót, mert éppen a levegőben repült, fel, fel és fel, egyenesen Anna felé száguldván a fa tetejére.

Marci lehuppant a fa nagy, puha leveleire, megragadta őket, majd biztonságos menedékbe húzta magát Anna mellé.

– Mi történt? – hebegte Marci.

– B4 feldobott ide! – válaszolta Anna, bár nem nagyon hitte el, amit mondott.

Mindketten lenéztek. Csak annyit láttak, hogy a dühös Allosaurusok hordája a fa lábánál rohangál és sikoltozik – az Allosaurusok hirtelen egymásnak támadtak, amikor kiderült, hogy zsákmányuk elmenekült. Némi sikoltozás és harapdálás után a szélrózsa különböző irányába széledtek szét a réten.

A fa lábánál nem maradt más, mint letaposott fű és néhány törött bokor.

– Elment – mondta csendesén Marci.

– B4 elment.

5. FEJEZET ELVESZVE

Miután B4 után kiabáltak a fa tetejéről (majd gyorsan elcsendesedtek, amikor rájöttek, hogy a kiabálás még több éles fogú dinoszauruszt vonz oda), Marci és Anna lemásztak a fáról.

A robotnak hűlt helyét, még csak lábnyomát sem lelték.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Marci.

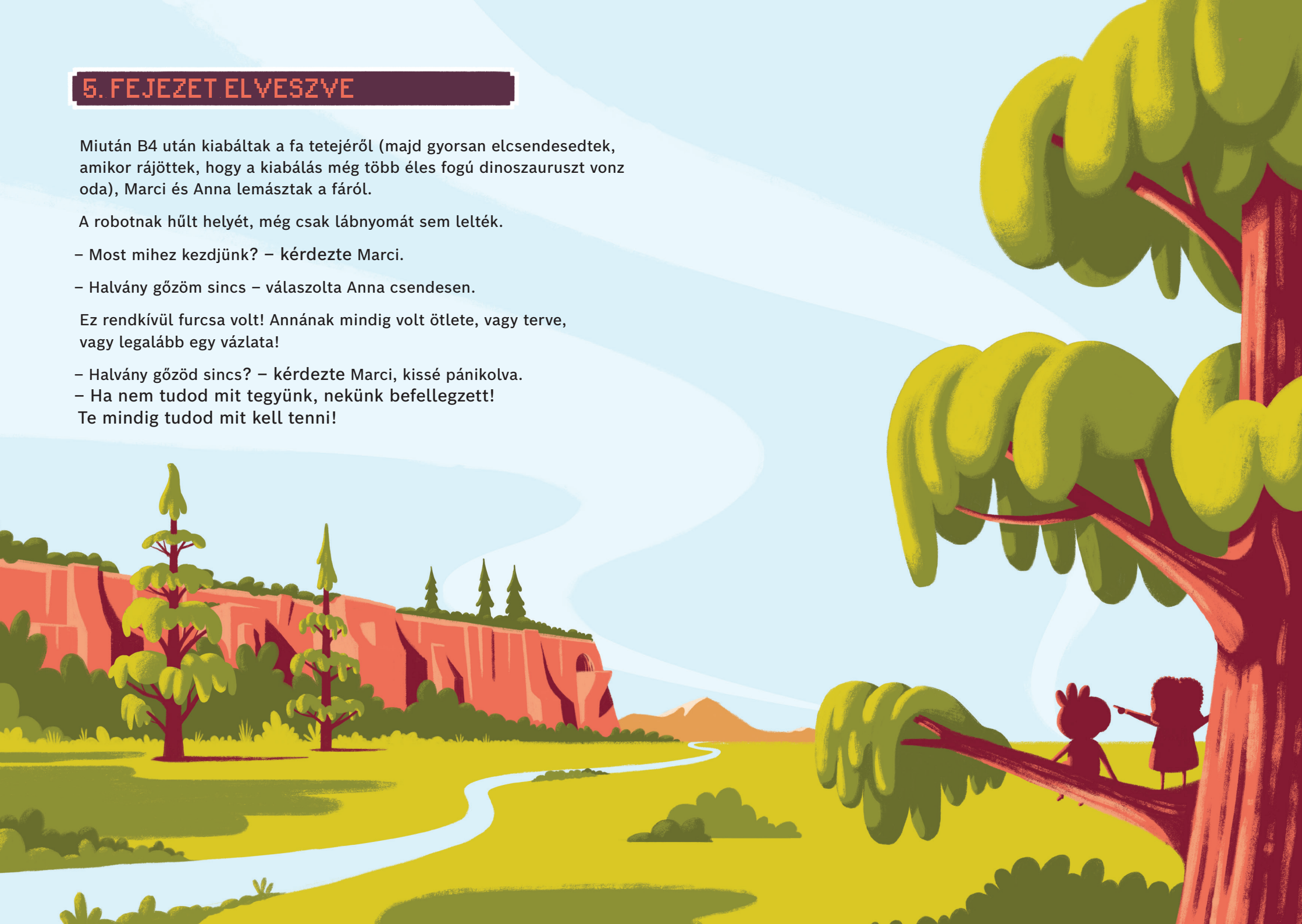
– Halvány gőzöm sincs – válaszolta Anna csendesen.

Ez rendkívül furcsa volt! Annának mindig volt ötlete, vagy terve, vagy legalább egy vázlata!

– Halvány gőzöd sincs? – kérdezte Marci, kissé pánikolva.

– Ha nem tudod mit tegyünk, nekünk befellegzett!

Te mindig tudod mit kell tenni!

- Lehet, hogy ez alkalommal egy kissé túllőttem a célon, Marci – válaszolta Anna remegő hangon.
- Hogy fogunk hazajutni innen?

Marci nem volt ehhez hozzászokva. Sosem látta még Avát ilyen rémültnek, sőt egy kissé aggódónak. És ez egy cseppet sem tetszett neki. Ettől egy kicsit...nos, butuskának érezte magát. Butuskának, hiszen nem kellene mindig a barátjára támaszkodnia – pedig mindig ezt tette. Most Annának kellett rá támaszkodnia – és meg is teheti!

- Jól van – mondta határozottan Marci. – Nem igazán ismerős a terep, de figyelj! Megkeressük B4-et és ő majd hazavisz minket!

- De hogyan? – kérdezte Anna.

- Úgy fogunk gondolkozni, mint egy robot – válaszolta Marci, és percről percre egyre magabiztosabbnak érezte magát.
- Most gondolkozzunk úgy, mint egy robot.

- Rendben – mondta Anna.

- Tudjuk, hogy B4 rakta össze magát, igaz? – kérdezte Marci.
- Tehát, ha össze tudta rakni magát – ahogyan az otthoni kertünkben tette –, akkor talán meg is tudja javítani magát.

- Igaz – mondta Anna. – Ez logikus.

Marci kezdte élvezni ezt a tervezősdit.

- Ha azok az Allosaurusok megsebesítették őt...

- Allo-micsodák? – vágott közbe Anna.

- Allosaurusok – azok a dinók ... mindegy, ne aggódj miattuk – ha megsebesítették őt, akkor meg kell, hogy javítsa magát – mondta Marci.
- És hol javítaná meg magát egy robot?

Körbenéztek. Első alkalommal vették úgy igazán szemre azt a világot, amibe belecsöppentek.

- **Húha!** – sóhajtott fel Anna. – **Elégge lenyűgöző, nem?**

- **De, tényleg az** – értett egyet Marci.

- **Nézd milyen zöld minden!**

- Otthon nem ilyen – állapította meg Anna.
- Minden betonból van és utak meg szürke épületek vannak mindenütt.
- Na meg mindenhol műanyag!

- Nézd azt az erdőt ott! – szólt Marci.
- Meg ezeket a növényeket. Millió és millió van belőlük.

- Na és azok a barlangok ott fent! – mondta Anna, és a rét szélén meredező meredek sziklákra mutatott.

- **Hű!** – mondta Marci. – **Lenyűgö.... várj egy percet!**

Ekkor egymás felé fordultak.

- **Barlangok!** – kiáltották egyszerre.
- **Ott javítaná meg magát egy robot!**

6. FEJEZET

HOSSZÚ ÚT FELFELÉ ÉS HOSSZÚ ÚT HAZAFELÉ

Marci és Anna elég gyorsan ráébredtek arra, hogy egy meredek szikla megmászása nem annyira egyszerű feladat. Valójában elképesztően nehéz. Olyannyira nehéz, hogy hacsak nem vagy profi sziklamászó, akár meg se próbáld!

Az ötödik próbálkozás után, hogy akár csak egy rövid utat másszanak felfelé, fel is hagytak a próbálkozással.

– Ez a szikla nem akarja, hogy megmásszák. – mondta Marci, ahogy felfelé kukucskált.

– Buta szikla – mondta Anna.
– Máshogy kell feljutnunk oda.

És ekkor éles sikoltást hallottak. Felettük egy hatalmas repülő dinoszaurusz szállt fel egy fáról és felemelkedett a sziklák tetejére.

– Emlékszel, amikor ott fent voltunk? – kérdezte Anna elgondolkodva. – Láttál ott tojásokat?

– Nem – válaszolta Marci.
– A húsevő gyíkokra koncentráltam.

– Voltak ott tojások – folytatta Anna.
– És lefogadom, hogy tudom, honnan származnak.

Marci Annára pillantott. Ismerős volt ez a nézés – olyan volt, mint amikor egy veszélyes, kissé őrült tervbe torkollik. Csakhogy ezennel Marci nem ijedt meg. Sőt, mi több, neki is veszélyes, kissé őrült terve támadt.

– Fel a fára? – kérdezte Anna.

– **Fel a fára!** – zendített rá Marci.

Percek múlva mindketten felkúsztak a fa tetejére, ahonnan a repülő dinoszaurusz felszállt. És íme, ott, a levelek és gallyak közé fészkelve három óriási tojás volt.

– Így is van! – mondta Anna. – Na most pedig...

– Most pedig várunk – mondta Marci.

És bizony vártak is. Egy ideig. Aztán még egy kis ideig. Aztán még egy kicsit több ideig. De végül a repülő gyík visszatért! Közelről sokkal nagyobb volt, mint azt gondolták. Bolyhos szőrrel borítva nem nézett ki olyan ijesztőnek, mint az Allosaurus.

– Várj még! – suttogta Anna.

– Várj még! – suttogta Marci.

– **Most!** – csattantak fel mindketten.

Ahogy a teremtmény újabb útjára készült, mindketten elkapták egy-egy lábát.

– **Juhéééééééééj!** – ujjongott Anna.

– **Ez fantasztikus!** – ujjongott Marci.

És repültek felfelé, a dinoszaurusz szárnyainak minden csapása egyre magasabbra repítette őket, miközben a dinó alig vette észre, hogy két ember lóg hosszú lábairól. Alattuk egy gyönyörű, széles tóba torkolló rét terült el, mögötte erdőkkel és hegyekkel.

Csupán néhány másodperc alatt máris megközelítették a szikla tetejét. Ahogy a dinoszaurusz elérte a szikla peremét, a gyerekek elengedték a lábát és lehuppantak, majd bukdácsolva és nevetve gurultak a földre.

– **Hahaha! – Ez a legjobb dolog volt, amit valaha csináltam!** – üvöltötte Marci, és közben fel-le ugrált.

A dinoszaurusz néhány méterre tőlük szállt le. Majd megfordult és rájuk nézett.

– Ó, ó!- mondta Marci. Ismerem ezt a nézést. Ez a nézés egy Allosaurusra emlékeztet.

– Hát tényleg nagy fogai vannak, nem? – kérdezte idegesen Anna.

De ahogy a dinoszaurusz feléjük fordult, egy barlangból kiszűrődő hang ütötte meg a fülüket.

- PTEROSAURUS DETEKTÁLVA! PTEROSAURUS DETEKTÁLVA!

A dinoszaurusz – vagyis a Pterosaurus – egy pillanat múlva már el is repült, mert megdöbbsentette a furcsa géphang.

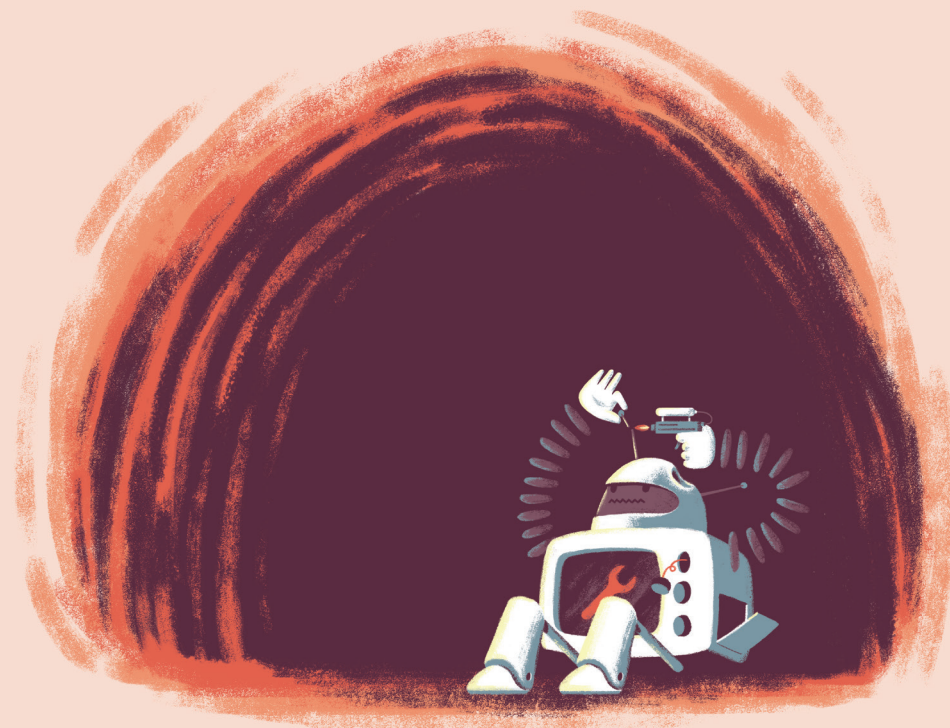
– **B4!** – kiáltott fel Marci és Anna, majd berohantak a barlangba, ahol horpadásokkal és karcolásokkal ugyan, de egy darabban találták a robotot.

– **Kérlek, vigyél haza minket!** – kiáltotta felváltva Marci és Anna.

– **A JAVÍTÁS MAJDNEM KÉSZ** – berregett B4.
MÉG EGY ÓRÁRA VAN SZÜKSÉGEM.

– **Akkor csináld!** – mondta boldogan Marci. – **De siess!**

Amíg arra vártak, hogy B4 befejezze a javítást, Marci és Anna kiálltak a szikla peremére és körülnéztek. Ameddig a szemük ellátott, nem volt más, mint zöldellő fák, dombok, gyönyörű hegyek és tiszta, ragyogó égbolt. A táj egészén ezernyi különböző formájú és méretű élőlényt lehetett megfigyelni, amelyek futottak, legelésztek, vagy repültek.

- Ezt nézd! – mondta Marci. Így nézett ki valaha a világ.
- Nagyon ijesztő – mondta Anna. – De nagyon nagyon szép.
- Szinte szégyen, hogy haza kell mennünk a sok beton közé – mondta Marci.
- Szinte... – mondta Anna. – A dinók nem fognak hiányozni, akik meg akarnak enni minket, de klassz lenne, ha a mi világunk is így nézne ki!
- De hiszen ez a mi világunk – válaszolta Marci. – Mi csak“... hát... elrontottuk egy kicsit.
- **A JAVÍTÁS KÉSZ** – pittyegett B4. Most ott állt mellettük, felmérve az alattuk elterülő hihetetlen kilátást.
- Hányszor utaztál már vissza az időben? – kérdezte Marci B4-től.
- **1756 IDŐTORZÍTÁS BEJEGYZVE** – zümmögött B4.
- **A kutya fáját!** – kiáltotta Anna.
- És a világ mindig jobb állapotban volt, amikor visszamentél?- folytatta a faggatózást Marci.
- A bolygó mindig egészségesebb volt a múltban?
- B4 pörgött és forgott. – **MEGERŐSÍTÉS** -sistergett.
- Tehát a bolygó egyre rosszabbul van? – kérdezte Anna.
- B4 tovább pörgött és forgott. – **MEGERŐSÍTÉS** – recsegte, ahogy besétált a barlangba. – **MEGERŐSÍTÉS.**

Marci és Anna nem tudták, mit mondjanak erre, ezért inkább nem mondtak semmit. Csupán egy utolsó, hosszú pillantást vetettek a csodálatos világra, amelybe belecsöppentek.

Aztán visszaléptek a szikla pereméről, visszatértek B4-hez, majd hazamentek.

7. FEJEZET EGY MÁSIK VILÁG

Marci és Anna kirohantak a kertbe, be a házba, és egyenesen Marci szüleihez.

- **Húha!** – mondta Marci apukája nevetve.
- Ti meg hol a csudában voltatok?

Marci és Anna egymásra néztek.

- Az nem fontos – vágta rá Marci gyorsan.
- Ami fontos, az az, hogy beszélgettünk, és úgy döntöttünk, hogy jobban kell vigyáznunk a bolygóra, és abba kell hagynunk a tönkretételét, mert régen sokkal szebb volt, mint most.

Most Marci szülein volt a sor, hogy egymásra nézzenek.

- Hű! – mondta Marci anyukája. – Normális gyerekeként mentetek ki a kertbe és öko-harcosokként tértetek vissza! Mi történt odakint?

- Semmi – vágta rá Marci, mielőtt gyorsan témát váltott volna.
 - A suliban tanultunk erről.
- Mit fogunk újrahasznosítani ebben az új házban? És mi van az árammal? Óvatosan kell bánnunk az árammal!

- És van tervetek a komposztálásra? – folytatta Anna.
 - Az esővíz hasznosítására?
- Mi a helyzet a felhasznált műanyag mennyiség csökkentésével?
Gondolatok ebből bármire?

Marci szülei döbbenetben bámulták őket.

- Nos, akkor jobb, ha neki is láttok! – mondta Marci, és visszafutott a kertbe Annával. – B4, mielőtt túl késő lenne! Mindketten nevettek.

- Ez jó volt! – mondta Anna, és eltűnt a messzeségben.

Marci szülei egymásra néztek.

- B4? – kérdezték egyszerre.

A Bosch-nál már régóta érdeklődünk a környezet iránt, és már 2000-ben (amikor szüleitek valószínűleg éppen annyi idősök voltak, mint most ti), rajzversenyeket szerveztünk a fiatalok számára, hogy megosszák elképzeléseiket a környezetről és az otthonukról.

Az évek során rengeteg csodálatos, kreatív pályázatot kaptunk.

Több mint 20 évvel később, még mindig szervezünk ilyen versenyeket, ám a küldés módját kissé módosítottuk: eddig azt kértük, hogy postázzátok el nekünk, de rájöttünk, hogy akkor pénzt kell költenetek a csomagolásra és a postázásra, és aztán soha többet nem gyönyörködhetek az alkotásaitokban – ezért most már azt kérjük tőletek, hogy egy felnőtt segítségével telefonnal, vagy digitális fényképezőgéppel készíttetek egy nagyon jó fényképet a művetekről, majd töltsétek fel az oldalunkra. Mi sem egyszerűbb, és így még a hűtőre is feltehetitek az alkotásaitokat, vagy elvihetitek magatokkal az iskolába, hogy megmutassátok az osztálytársaitoknak, úgyhogy ez tényleg sokkal jobb megoldás.

Miért nem próbáljátok ki? Lerajzolhatjátok B4-et, Marcit és Annát is, vagy egyszerűen a képzelőerőtök segítségével lapra vethetitek saját ötleteiteket a környezetről, mi pedig örülünk, ha megkapjuk a pályázataitokat. Az erről szóló részleteket a honlapunkon találjátok: www.bosch-climate.hu, ahol különböző korcsoportok vannak 3-tól 18 éves korig, tehát ha van egy fiatalabb, vagy idősebb testvéretek, aki szeret rajzolni, akkor vonjátok be őket és küldjétek be az ő alkotásaikat is!